

дарни скандинавци напуштали отечество то си, и отивали да тръсаятъ други земи за заселване. Така бѣжанци ти отъ Норвегия населили Исландия, и тамъ оште много врѣме цѣвтѣло поклонение то на Одина; а отъ Исландия дързостни ти нормандски мореходци най-напрѣдъ ходили съ корабе до брѣгове ти на Сѣверна Америка.

Християнство то много помогнало на Нормани ти да навикнатъ на миренъ животъ, на земедѣлие и на търговия. Въ планина та Скандинавия, богата съ метали, земи да разработватъ руди ти. Католическо то духовенство, както и всякъдѣ, придобило много владѣния и заедно съ боляре ти станало привилигировано съсловие. Отъ болярство то, духовенство то, прѣдставители ти отъ граждани ти и дори селяне ти се събирало народно събрание, което ограничавало кралска та власть, сир. подтвърждавало даване то и нови ти закони.

Най-силно отъ три тѣ скандинавски кралства била Дания. Датчане ти, както се знае, иѣколто врѣме владѣли Англия; и то въ царование то на Канута Великий. Прѣмници ти на Канута распространили завоевания та си по южни ти и источни ти брѣгове на Балтийско море. На врѣме то на *Валдемара II* (въ XIII вѣкъ) тѣхни ти завоевания достигнали до най-голѣми прѣдѣли; тии захваштали: Холштиния, Мекленбургия, Есландия, една часть отъ Померания и Прусия; Датчане ти станали прѣобладающий народъ въ сѣверна Германия и на Балтийско море. Нѣ лютоста на тоя краль възбудила голѣма неблагоприятность въ завоювани ти земи. Еднажъ, кога Валдемаръ слѣдъ ходеше на ловъ спалъ въ сѣнникъ тѣ си безъ стража, единъ отъ васали ти му графъ Мекленбургский, налѣтѣлъ на краль тѣ, и го заробилъ. Тогава и други ти ленни владѣтели съшто така направили въстание. Валдемаръ билъ испустнатъ отъ робство съ тежки уврѣзи, и се принудилъ да се отрече отъ една голѣма часть отъ датски ти завоевания.